

2

V rovnakom čase, na mieste vzdialenom niekoľko stoviek kilometrov, vyblýskaný čierny sedan zastavil na ulici neďaleko radnice. Šofér vypol motor, sklapol slnečnú clonu a pozrel do spätného zrkadla. Jeho šéfka, mladá pestovaná žena pohodlne uvelebená na zadnom sedadle bola pohrúžená do nejakého článku.

„Sme na mieste, madame.“

Nora zdvihla hlavu a rozhliadla sa. Nič nenaznačovalo, že sú v Melune. Musí mu veriť.

Vytiahla zrkadielko a skontrolovala si vizáž. Žiarivá pleť tridsiatničky neniesla stopy únavy, nahromadenej odkedy zastávala tento post. Len pod očami sa črtali mierne kruhy. „Znaky tých, čo pracujú“, presviedčala ju jedného dňa mama. Aj niekoľko kolegov ju varovalo, že pod vedením výstrednej šéfky Fragrancie predčasne zostarne. Po piatich rokoch vernej služby však pri pohľade na seba usúdila, že si svoje predpovede môžu kamsi strčiť. Vložila zrkadielko do tašky a vystúpila z auta.

„Potrebujem len dvadsať minút, François, pokojne sa zatiaľ poprechádzajte,“ oznámila šoférovi a zabuchla dvere auta.

Neskoré popoludnie prezrádzala hĺstka chodcov a zblúdených turistov, ktorí narúšali nudu končiaceho sa dňa. Unavení obchodníci na Ulici generála de Gaulla spúšťali železné rolety. Neďaleko odtiaľ sa rieka Almont po putovaní celým mestom konečne vlievala do Seiny.

Mladá žena sa pozrela do mobilu. Práve včas. Keď vošla cez bránu, zamestnanec radnice ju upozornil, že čoskoro park zavrú. Poďakovala a pokračovala ďalej.

Miestom stretnutia bol osamelý strom s lavičkou. Ali Abbad z justičnej polície jej poslal presný opis miesta niekoľko hodín predtým. Podpätky, pod ktorými škripal štrk, podčiarkovali komickosť situácie. Celá táto scéna vyšetrovateľovi nesvedčala.

Z diaľky uvidela, ako zahasil cigaretu, ohorok si strčil do vrecka, vstal a šiel jej naproti. Bol zarastený, nedbalo oblečený, akoby niekoľko dní nespál doma. Rolák vyhrnutý až k nosu dokonale zapadal do obrazu. Keď prišiel k nej, zakopol a z rúk mu vypadol spis.

„Všetko v poriadku?“ Nora sa zohla, aby mu pomohla pozbierať papiere zo zeme.

„Prepáčte,“ narovnal sa a mladej žene udrela do nosa módna vôňa paprade, voňavky, ktorú si od svojich dvadsiatich rokov kupoval v supermarkete. Zmes levandule, dubového machu, kumarínu a ohorku cigarety bola jeho pachová stopa. Jeho hlavný poznávací znak. Oprášil si rukáv a podal jej spis.

„Opäť vás potrebujem,“ povedal, zapálil si a ponúkol ju.

Odmietla.

Stretnutie sa týkalo prípadu znásilnenia na večierku. Nora preletela stránky spisu a zistila, že tam chýbajú spomienky ženy, ktorá podala žalobu. Nedokázala opísať násilníka. Sporadicky jej naskakovali len útržky násilia a spúšťali v nej záchvaty strachu. Psychológovia, ktorí obeť vyšetrojú, to zvyčajne nazývajú posttraumatický syndróm. Ani výsluchy mladých mužov, ktorí boli na večierku, nič nepriniesli: nikto si nič nevšimol. Skutočná veselica slepých. Jediná istota v celom prípade bola, že justičná polícia na prípade tvrdo makala.

„Pri tom, čo sa momentálne deje vo Francii, sa obávam, že vám nemôžem pomôcť.“ Nora chcela spis vrátiť vyšetrovateľovi, ten odmietol.

„Poradil by som si inak, keby som mal na výber. Prokurátor nepovolí ďalšie vyšetrovanie, ak neoznačíte stopu za správnu.“

„Akú stopu?“

„Podozrivého. Stačí, ak potvrdíte naše podozrenie.“

„Mrzí ma, ale nemôžeme vám v tom pomôcť,“ vyhlásila Nora a usilovala sa o neutrálny tón. Teatrálnosť by v tomto okamihu len uškodila.

Ali vytiahol mobil. „Minulý týždeň mi kolegovia z Marseille poslali fotografie z jedného zásahu.“

Nora mu vytrhla mobil z ruky a skúmala každý záber. Boli tam snímky z odhalenia tajného laboratória. Muži v uniformách s výložkami protidrogovej jednotky pózovali

pri veľkých modrých kanistrách. Ktovie, či sa pod maskami usmievajú, pomyslela si.

„Koľko toho bolo?“

„Sto litrov veľmi zlej kvality. Polovica užívateľov sa týmto podvodníckym prípravkom priotrávila. Kolegovia ich vypočúvali priamo v nemocnici. Nemusíte sa obávať, konali sme ako naposledy. Všetko sa zničilo a obvinili sme ďalších nováčikov chemikov. Šli do lochu na poriadne dlhý čas.“

Ali si vzal späť telefón.

Nora považovala jeho návrh za grobianstvo a hneď mu to aj dala najavo. Ohroziť spojenectvo polície a Fragrancie by bolo malicherné. Jasné, že spoločnosť ochranu potrebovala, aby mohla vykonávať svoje tajné aktivity, ale aj bezpečnostné služby by škodovali, keby sa tejto spolupráce museli vzdať.

„Nezačínajme s takými primitívnymi pokusmi, jasné? Nikto tým nič nezíska.“

Nora mu vrátila spis. Tentoraz ho prijal.

„Len čo nám to zaneprázdnenosť umožní, opäť budete môcť počítať s našou spoluprácou.“

Obaja chvíľu mlčky kráčali. K večeru sa ochladilo a Abbad si medzi dvoma ťahmi z cigarety dýchol do dlaní, aby si zohrial ruky.

Nora sa v duchu tešila, že sa zatiaľ vyhla logistickému peklu tejto misie podliehajúcej znalcom vôní, kryptológom a všemožným scenárom, ktoré bolo treba vymyslieť, keď jej vtom myslou prebleskla myšlienka.

„Prečo je toto pátranie také dôležité? Zvyčajne nás v takýchto prípadoch neoslovujete. Počúvajte, dievča znásilnené na večierku, to je fakt smutná vec, ale prečo sa